

Horváth Ödön

György testvér

Milyen gonosz kínok között talált rá
a megváltó Halál. A mégis jókor
érkező, mintha csak Angyala szánná,
mert elfogyott a kiszabott idő.

Ágya mellett, a kis-szekrényen óbor,
kristálypohárba töltve, érintetlen.
Már nem nyúl érte. Örök pihenő
vár rá. Az egyre tündökletesebben

csillogó csillagraj fenn, a kitisztult
széles égbolton lágyan világítja
léptei alatt az ösvényt. Ím, végső

útra tévedt, hiszen csöndben elindult
kinyomozni, merre a titkok titka:
egy új táj, ahol majd békében él ő.

A végső maszk

Hanyatt fekszem. A sápadt holdon
érzelemszegény környezetben
minden órában, több rétegben
gipszmaszk málladozik arcomról.

Már a földön is cserélgettem
álarcom: szennyből, aranyorból
összeenyvezett, a majomtól
örökölt és művészetekben

csiszolódott fizimiskámat.
Ott még naiv ártatlanságom
puhította sok durva ráncom.

Itt már faragják fapofámat:
(vétkeimet Isten bocsássa!)
új maszkom a hold hasonmása.

